

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.377/2012/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év január hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 5.B.547/2011/40. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmények jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulataként jelöli meg.

Megállapítja, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.736/2011. számon bűnjelként kezelt valamennyi lefoglalt tárgy megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 8.880 (nyolcezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 5. B. 547/2011/40. számú, 2012. szeptember hó 25. napján kihirdetett ítéletével vádlottat a Btk. 170. § (1), (6) bekezdés I. fordulata szerinti 2. rb. testi sértés büntette (amelyből egy rendbeli bűncselekmény kísérlet) miatt - halmazati büntetésül - 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője a tényállás téves megállapítása miatt és a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1117/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta és megalapozott mérlegelt tényállást állapított meg. A vádlott bűnösségére vont következtetése okszerű és a bűncselekmény jogi minősítése is törvényes, a kiszabott büntetés méltányos. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A másodfokú nyilvános ülésen nem képviseltette magát.

A vádlott védője a nyilvános ülésen elsődlegesen a védenccé felmentését kérte bizonyítottság hiányában, másodlagosan jogos védelmi helyzetére hivatkozott, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A vádlott a másodfokú bíróság előtt a szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, de ez nem képezte a felülbírálat akadályát.

A védelmi fellebbezés nem volt alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a kizárólagos védelmi perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett alapos és kellően részletes bizonyítási eljárást folytatott le. Az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletében felsorolta és egyenként, majd összhatásában is körültekintően értékelte és mérlegelte. Utóbbi során a logika, az ésszerű gondolkodás szabályai szerint jár el, ezért az ítélet tényállásának megalapozottsága eredménnyel nem volt támadható. A vádlott tagadásával szemben a személyi és okirati bizonyítékok, valamint az objektív igazságügyi szakvélemények adataira alapított, kellően és részletesen megindokolt tényállás a másodfokú eljárásban irányadóan a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú ítélet személyi részét azonban az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett tényekkel ki kellett egészíteni a következők szerint.

A vádlottat a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 4.B.1332/2011/20. számú ítéletével, amely a Fővárosi Törvényszék 31.Bf.5010/2013/6. számú határozata folytán 2013. április 8. napján emelkedett jogerőre a Btk. 170. § (2), (4) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt 2 év 10 hó börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben a korábbi próbaidőre

felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is elrendelte. A vádlott a bűncselekményt 2009. június 6. napján és 2010. július 27-augusztus 1. napjáig követte el.

A vádlott a büntetés letöltését még nem kezdte meg, ezért ellene a Miskolci Törvényszék elfogadó parancsot bocsátott ki.

A vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, a sértettek megszúrását elismerte, de eltérő cselekménysorról számolt be. A sértettek előadása sem volt minden pontjában következetes, azonban az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, hogy mit és milyen indokok alapján fogadott el, ténymegállapításait és a mérlegelését pedig az orvosszakértői vélemény adataival támasztotta alá. A vádlott és a sértettek vallomásaiban mutatkozó ellentmondás részben ittas állapotukból is következett.

A védő perbeszédében hivatkozottak az ítélet felülmérlegelését célozták, amely nem vezethetett eredményre, mivel az elsőfokú bíróság betartotta a tényállás megállapítása során irányadó szabályokat és indokolási kötelezettségét is körültekintően, alaposan teljesítette.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróság megállapításával a tekintetben, hogy a vádlott volt az, aki megtámadta a sértetteket, így fel sem merülhet a jogos védelmi helyzetre való hivatkozás, az a tényállásból sem következik.

A sértettek mindenképpen erőfölényben voltak, ezért kellett a vádlottnak orvul, hátulról, mindkét kezében eszközt tartva rátámadni a védekezésre alkalmat sem kapó sértettekre, majd a vádlott a gyorsan megejtett szúrásokat követően elfutott.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a két személyt ért támadás testi épség elleni bűncselekményként való jogi értékelése is. Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően azonban hatályba lépett a 2012. évi C. törvény, amely kedvezőbb szabályokat tartalmaz a vádlott cselekményének büntetőjogi megítélésében, ezért a Btk. 2. §-ra figyelemmel e szerint bírálta el a másodfokú bíróság a vádlott cselekvőségét. Emiatt a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi felhívását meg kellett változtatni, de ez a jogi minősítést nem érintette.

A vádlott 1. sértettnek 8 napon túl gyógyuló, maradandó fogyatékossgot okozó sérülést okozott, amely az életveszélyes sérülés kialakulását is reálisan hordozta. 2. sértett esetében pedig a mellkasi lég- és vérgyülem kialakulásával közvetett életveszélyes állapota keletkezett. Erre figyelemmel minősül 2 rb. életveszélyt okozó testi sértésként a vádlott tette, amelyből az első eset kísérleti szakban maradt.

Az elsőfokú bíróság felderítette és nagyrészt felsorolta a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket, azokat annyiban kellett korrigálni, hogy a súlyosító körülmények sorát ki kell egészíteni azzal, hogy a vádlottat bosszú, megtorlás vezette. Ellenben mellőzni kellett e körben a büntetett előéletre való

utalást, mert a vádlott felfüggesztett szabadságvesztés büntetése 9 nappal később emelkedett jogerőre az elkövetéshez képest.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett időmúlás további enyhítő körülmény.

Mellőzi még az ítélet az ítélet 15 oldaláról a vádlott „nem túlzottan nagy” társadalomra veszélyességére való utalást.

A vádlottal szemben kiszabott büntetés tetтарыos, alkalmas a bűncselekmény tárgyi súlyának és a vádlott személyi társadalomra veszélyességének a kifejezésére. A halmazatként kiszabott büntetés nem eltűzött, ezért annak enyhítésére nem volt törvényes mód és lehetőség.

Az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályok a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében kedvezőbbek, ezért alkalmazta az ítélet az ítélet a rendelkező részben körülírt kedvezményt.

Az ítélet járulékos kérdései körében abban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a sértettek véres pólóját kiadni rendelte, noha a 9. számú tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnően erre nem tartottak igényt. Ezért az ítélet az ítélet a pólókat a további lefoglalt tárgyakkal egységesen rendelte megsemmisíteni.

A másodfokú eljárásban a vádlott védelmével felmerült díjat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján a vádlottnak kell viselni.

Az ítélet megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén alapul.

A határozat ellen a fellebbezés lehetőségét a Be. 383. § kizárja.

Budapest, 2014. év január hó 21. napján

. Rédei Géza s.k.. Mató Ágnes s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelűl: